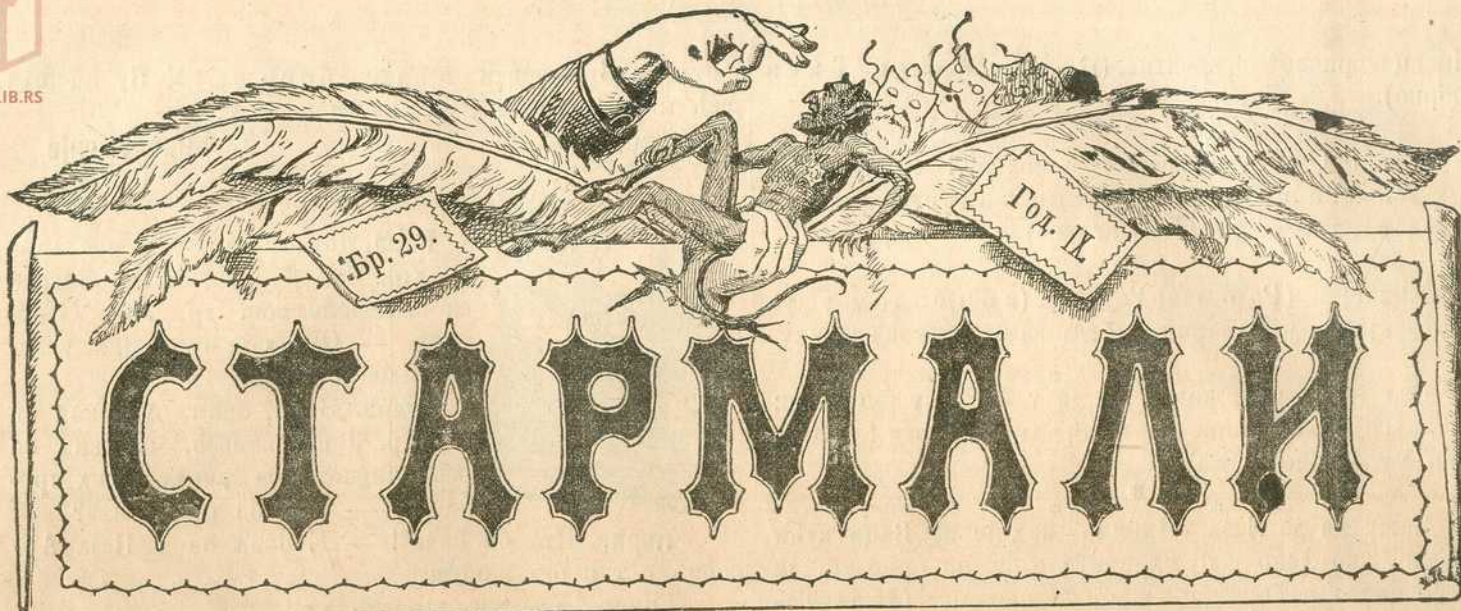

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У Новоме Саду 20. октобра 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жит.

У очи сабора.

Отвара се сабор опет,
 Лојалан му сваки дол.
 Па се нада, да је већем
 На измаку српски бол.
 Сад ће сметње да се распу
 Као неки гадан сан —
 Но оставмо радост нашу
 За сутрањи славни дан.

Не признат' нам што је наше
 То би био кобан грех.
 „Са Германом не може се.“
 То је реко и сам Чех.
 Плодак тога уверења
 На српски ће пасти длан —
 Но оставмо радост нашу
 За сутрањи славни дан.

Сад се неће расцеп тражит',
 Нит у њега гурај' клин.
 Што још никад није било:
 Комесар је српски син.
 Сад ће јарцу рог се скресат'
 Да не иде у забран —
 Ал оставмо радост нашу
 За сутрањи славни дан.

Дивно ли ће да заори
 Из срдаца српски јек,
 Кад комесар проговори:
 Ког' тражисте ево лек!
 Као нека нова химна,
 Коју поје стари храм — —
 Но оставмо радост нашу
 За сутрањи славни дан.

Кестење.

(За другог из ватре вађено).

Не знам за што тога Радића увек зову Емилијаном, кад се он пише Радослав, а ово је име много и верније: он би радо до славе да дође.

* * *
 Архимандрит Јов. Рајић се прославио што није хтео да буде владика. Радић ће се прославити што није могао да буде владика.

* * *
 Сад ћемо дакле имати владика Руварца, који је скроз хисторичан. Доста смо имали хистеричних владика!

* * *
 Колера се дакле баш не шали! (С тога је и не примамо за сарадника „Стармалога“).

* * *
 Краљ Милан је дао оној Мађарици 100 фор. за зрно грожђа. Колико ли, боже, стаје онда онај шампањер, што га краљ са својим гостима попије!?

* * *
 Лепо је то дати за споменик заслужног војсковође Радецког 2000 фор., али ја кад бих био краљ српски, најпре би се постарао да наш највећи мудрац народни Доситије Обрадовић, који већ 75 година лежи под земљом у Београду добије парче споменика.

* * *
 У правилима „Друштва св. Саве“ у Београду стоји, да ако би друштво то престало, онда фонд припада ономе друштву, које ће се уместо садашњег „Ученог друштва“ установити. Та је правила министар Абердар потврдио. Ово ми долази, као кад би когод оставио какав фонд, те рекао: овај фонд остављам ономе друштву, које ће се уместо

„Матице српске“ основати. (И ово би онда Тиса одобрио).

Браћо Срби, не бојмо се колере! Неће она к нама доћи. Та нас све светске колере мрзе па ће нас и ова презирати и окренути нам леђа.

Емилијан (Радослав) Радић с (кар)болом у души дозвољава, да је Руварац изабран за вршачког владуку.

Кад је то чуо, кажу да је у очајању повикао: Зар други да се шири по мојој дедовини! (Кенџелац му је био деда).

Кажу да је Лаза Навчић, кад је из Ваца кући полазио, дао лепо собу окречити и патос орибати, да је све чисто и спремно за нову партају. (Јаша Томић ће нас о истинитости тога најбоље моћи као очевидац извести).

Јаша Томић чим се уселио у свој нови стан у Вацу, одмах је „хаусхеру“ и киндиговао, а то је у смислу закона, који иште „тримесечни отказ“.

Сад тек поња Јаша Томић, зашто су узели од „Заставе“ дуплу кауцију. Јер ако тако и даље узиде, биће скоро и та дупла кауција путем судске глобе испржана.

Чујемо да се госп. Ђурковић уписује у „друштво црвене кресте“.

Док по другим варошима и селима влада Бог,

дотле у Будапешти владају богиње. У Будапешти већ мора да буде увек нешто екстра!

Харалампије.

Ђира. Даклем најновији посланик на хрв. сабору полази у Загреб са начелима пок. др. Јов. Суботића. — Он их је присвојио, усвојио или подсевојио.

Спира. Знам, знам. Али кад би сад др. Јова оживео, па кад би рекламирао своја начела да их преудеси; — шта би онда било?

Ђира. Шта би било?! — Е онда би г. Паја Арсенић остао без начела.

Спира. Хм, хм, хм, хм, хм!

Ђира. Колико си пута казао „хм!“

Спира. Пет пута.

Ђира. Хајде кажи још једаред — пак онда је доста.

„Боља половина.“

Ко је жену наз'во
половина „боља“;
мора да је био
какав учен побра,
који знаде да је
реченица: „боља“,
противност од: „добра“!

Др. Казбулбуц.

ПОДЛИСТАК.

Пољупцоиспитатељ.

Хумореска од Боже.

Од свију званичника најтеже је бити повереником. Не мислим овде повереника какве богате банке, него с' мишљу и персоном повереника у љубави. Ко љуби, тај мора имати повереника, коме ће боље и јаде срца свога да возтумачи, јер љубавник без повереника, то је човек без своје сенке; а љубавница без поверенице, то је женска без огледала.

Ко неје два тучета несретне, и бар једно туче сретне љубави провео, тај не може бити повереником. Ја сам бар прописани број несретне љубави испунио, зато сад и могу бити добар саветник. Ја вам могу два часа, у простору од четир корака, по највећој препеци, или по највећем пљуску шетати се са заљубљеним, и чекати да она туду прође; могу вам са свим мирно, шта више са највећом пажњом слушати четрнајст вечери заљубљеног, где ми говори, да је љуби већма него живот свој, да никад никог није тако љубио, и уверава ме, да и она њега љуби (само у друштву неће да се покаже); ја могу цео дан стајати преко од прозора заљубљене, и са свим пажљиво и љубопитљиво посматрати, како она са осмејом броји, колико

пута он туду дневно пролази; с' једном речју, могу се свакој заљубљеној и сваком заљубљеном, као најбољи „саветник“ препоручити.

Не знам, ко је то зучнуо у уши Созонтији, он је сигурно где год чуо те се на мене обратио.

Прејимо сада на њих двоје заљубљени.

I.

Он је бројао 28 година, а она њене више неје бројала, а то је знак, да је благоизводела двадесетчетврту прећи. Он је био црномањаст, а она плавуша; он је био веселац, а она озбиљна; он је радо јео кисела млека, а она слатка; он је био подебео, а она мршава, са свим мршава женска, пардон, неје ни женска, него само место где ће доћи женска; он се звао Созонтија, а она имађаше дивно име Макрена, зато је и натрла доста рена Созонтији.

Созонтија је био учитељ у Н., а она учитељица на н-ском селишту. Но шта су мора и брегови за заљубљене. Леандер је препливао боспор само за то, да може своју премилу Херу загрлити. Шта је из Европе у Азију за заљубљене! Ништа. Један бувин скок!

Она је чешће долазила у Н. тетици, која је држила гостионицу; судбина клета тако хтеде, да се Созонтија баш тамо костирао. Да, тамо су се први пут видели. Он је јео кисела млека, а она слатка; он је бацао на њу од кисела млека, слатке погледе, а она од слатка млека киселе погледе.

П у с л и ц е.

☉. Берлински „Tageblatt“ јавља, да је Бизмарк 188 центиметара висок. — Сад кад би нам још „Tageblatt“ казао колико је Бизмарк висок, кад стане Калнокију на рамена, онда би могли прорачунати колико је висок Калноки (без главе).

○. О нишкој скупштини само то знамо, да је укинула судско одељење у Лесковцу. — Па и то је натрашке; јер више би се народ радовао, да је укинут Лесковац у судском (и полицајском) одељењу.

♯. Свака мера кад претера
Нађе свога Luegera.

○ ○ ○. До сад се у Сегедину могла добити кућа за форинту, али није било форинте. Али има и томе лека, сад су се у Сегедину досетили на праве форинтаче (наравно лажне).

— Кад се човек „строжије изрази“ Соколовићев посао није да поротницима преводи, него да их на зло наводи.

△. Гарашанова влада узајмила је од железничког друштва 12 иљада дуката. (Ситно пада, — а требало би много крупнијег падања).

О Созонтијо, мој возљубљени Созонтијо, немој клопути духом, кисели су погледи почетак слатке љубави! Он сироман није то знао, он није имао стрпљења, а то га је и убило.

Созонтија не знаде сам себи помоћи у тој љубави, те је дошао к' мени, да му савета дам. Заиста дивно чудо сви у Н., који несретно љубе долазе к' мени, да им ја дам савета, као да сам отворио официну за несретнољубеће. Ја у таквим приликама или неприликама, како се већ узме, кажем мојим слагајшим пацијентима, да сам натуриста, и не разумем теорију, него само практу; кажем то и Созонтији, — ајак, не да се ни осолити; најпосле морао сам благообвезати се, да ћу га се примити.

Прво при таквим операцијама иштем да видим предмет залуђености. Он ми га покаже.

„О Боже, ала је мршава!“ возкликнем ја са мојим умилним гласом, што чворке плаши,

„Је л' те?“ возврати овај радосно, и возклимне со главоју, која је као мерица изгледала.

И заиста Макрена је тако мршава била, да би је човек ноћу за аветињу држати морао, а ко се неје добро разумевао у природопису, тај би је зацело за паука држао, и то који баш сад мрежу прави, да ухвати медведа, хоћу рећи муву, и то муву — без главе.

„Је л' те, да је лена моја Макрена?“

„Врло лепа!“ возвратим ја.

○. Кажу да богослове сада за то брију, да се разликују од других ђака — и да се не разликују од глумаца.

Јаша и Гаша.

Јаша. Како би се могли најлакше ослободити ове несретне колере што је завладала.

Гаша. Најпречи би лек био, да г. Тиса изда „Дисциплинарна правила за колеру“, те би она за цело побегла у Америку.

*

Јаша. Је ли добар знак, што је сабор сазван баш о сви свети?

Гаша. Та добро је. Ми обично кажемо: „не моли се свецу, који не помаже“, а кад су сви свети ту, ваљда ће бити међу њима и онај, који нама помаже.

*

Јаша. Какав је то лов био, на који је краљ Милан ишао код грофа Зичија?

Гаша. Но, па ваљда зечији лов?

Јаша. Није зечији, него Зичији.

Серавим.

Чудна ствар!

Човек је баш смешна ствар,
био младић, био стар; . . .
што год хоће, штогод жели,
да постигне своје цели. . . .
редко нуди судбина му, . . .
а што има. . . не треба му!!!

Др. Казбулбуц.

Он ми од радости ороси све лице са пољупцима својим.

„Ала сам срећан и блажен!“ продера се колико га грло доносило у радости.

„Блажен си, блажен!“ рекох ја, а у себи помислим „блажени ништи духом и т. д.“

Сад ми поче говорити, како је љуби, да никога тако искрено неје љубио, а да би разговор му више уплива имао, то је благоизволео рукама се — у жару љубавном — по благоутробију тако тући, да сам испочетка држао, да ко иза наши леђи у добош добује. Рече ми да и она њега љуби, ал неће то пред другим показати. Само се вајка, што до сада не могаше наћи прилике, да је пољуби, ту ме преклињаше са свима светима и несветима, да му нађем прилике за пољубац.

Сироман Созонтија, њему је требала прилика за пољубац. Он неје хтео љубав изјавити, него само пољубац, и то без компота и салате. О Созонтијо, ала си сметењак!

Ја незнам, где који људи велику цену полажу на пољубац. А шта је пољубац? Много за нешто, а мало за ништа. Шта је пољубац спрема лепог погледа? Ништа. Пољубац се може и украсти, ал поглед — тај мора поклоњен бити.

Дуго сам мислио, како да му нађем прилике за пољубац. Чисто бих га ја сам пољубио, и то не једаред, већ десет пута, само да га се опростим. И где . . . сретне мисли

*

Ноћне новости.

„Дневне новости“ могу се читати и по другим новинама.)

— Кажу да је неки капетан у Брну недавно умрло од радости, што је постао мајором. — Врло је добро дакле учинио синод, што вије Радића избрао за владику, тиме му је можда живот избавио.

— Протосинђел Радић пише се сада проп'о синђел Радић.

— Кажу да је Герман казао некад Радићу: До к сам ја патријар, ти нећеш бити владика! — Сад човек чисто не зна, да ли да пожели Радићу да што скорије постане владиком.

— Радић је за сигурно држао, да ће му се, кад се врати у Вршац, кадити као владици; но и заиста би га требало, кад дође у Вршац, кадити, јер долази из окупеног места (Будапеште), где влада колера.

— Опет се десило случај, да се синод баш онда држи, кад се Аца Зуб бави у Карловцима!

Смичиклас.

Питалице.

П. Ђе су сада они анђели, што су отпали од бога?

О. Постали су анђели ћи, па кад не могу да напркосе богу, а они пркосе народу.

П. За што браћа Солдатовићи некојим напредњацима одрезују носове?

О. Да могу лакше пасти.

П. Шта је то анексија?

О. То је реч латинска; — за то је у Босни и Херцеговини само ђекоји фратар разуме.

П. У каквом међусобном одношају стоје егзекуција и астрономија.

О. Ђе егзекуција све побере, ту људи могу (од глади) звијезде бројати.

П. У каквом одношају стоје грмљавина и мода?

О. Обе чисте. Грмљавина чисти ваздух, а мода чисти џенове.

Новко испод Клека.

За један часак радости. . . .

„За један часак радости,
песма једна учи,
„хиљаду дана жалости,
млогог ће да мучи. —

Ја се слажем потпуно
што нам песма даје,
само ако „часак“ тај. . .
целог века траје !!!

Др. Казбулбуц.

„Путује л' кадгод Макрена у М.?“ запитам га.

„Готово сваке друге недеље, и данас ће тамо ићи, јер тамо јој је тетка једна.“

„Па ви несте никад с' њоме путовали?“

„Никад“, рече блесасто.

„А зашто?“

„Нисам се сетио на то.“

Мазгове помислим у себи, а запитам га гласно: „У колико ће часова данас путовати?“

„У четир.“

„Врло добро! Бар не морате пропустити ни један школски час.“

За тим се нагахљем, — бацам се у односителну позитуру, — ухватим Созонтија за дугме од капута и почнем говорити ово: „Мој љубезни Созонтије, кад се већ ради о пољупцу, то морате прибежишта наћи код велеума брзопарних пољубаца, који је на гвозденом путу између Н. и М.. Видите, тамо неје било потребно тунел градити, али велеум је то ипак учинио; а зашто? — да да прилике онима, који распитују саставе пољубаца. Влаку треба 50 секунда, док прође кроз тај тунел. Ви морате седети поред оне особе, којој је пољубно стање изјављено. Од 1—18. секунда почеће те се приправљати и ако би било какве препоне, те треба удаљити; од 18—30. секунде велеум пољубаца рашири своја крила, и направи такову помрчину, да ни прста пред очима не видиш, и то је доба, које се

не сме пропустити; то је доба пољупца — једнога, два или три; — и још вам остају 20 секунда, да се од ње удаљите и тако наместите, као да вам се није никакав малер догодио.“

Созонтија био је срећан, — он ме је сада сматрао за најпаметнијег човека у целој Угарској. Он ће хтети, — он ће смети, он ће је пољубити. Ох, да лепи планова, напред ће локомотив звиждати, остраг ће сунце сјати, а он ће између тога њу пољубити. Али! — проклето „али!“ Богови су завидљиви; а судбина, планови су меурови, — али се често појављује у виду јарца. Зли духови имају један засебан вагон, који привезу онде, где се састало мило и драго, да се нађу у згодном тренутку, да начине хец, да им науде, да им напркосе, да им се наругају.

Но Созонтија није ни сањао о могућности таког изласка. Он се само чудило, од куда је мени такав диван план наум пао. Кажем му, да ни један љубавни научењак неје с' неба пао, него да мора врло много учити и практицирати.

„Дакле у четир сата видићемо се на колодвору“, рекнем Созонтији при растанку.

„Зацело“, викне и одскакута преко степеница, да је све грмело

Alea jacta est!

(Свршиће се.)

Малери с народним пословицама.

(Нека се бар други узму на ум.)

Све хвале људи те наше народне пословице и веле, како су то мудре изреке, народна филозофија. Но што се мене тиче ја сам некако несретан у употреби тих пословица. Увек су ми на језику, а кад коју гдегод изрекнем, а ја видим да би боље било да сам ћутао.

Толико пута сам већ наседао с њима! А не могу да се одучим, него их чисто и нехотице употребљујем у разговору почешће, но обично тако неумесно, да се после и сам морам да једим.

Тако сам био једанпут у Вацу, да посетим једног затвореног пријатеља. Било је то у преском затвору. Ту је било њих више, а ја се зачудих колико их има — све сами опозиционари — и руковавши се с њима рекох:

— До године вас и више било!

Та је пословица умесна кад се каквој породици зажели, да их до године и више буде, т. ј. да се које роди или доведе нова снаха и т. д., ал не у аришту.

Једном дођем једноме честитоме занатлији, ћурчији, који је баш чинио коже.

— Ко шта чини, све сам себи!

— Бре шта ви то ту говорите? Ја ове коже, што их чиним желим да продам другоме, а не желим да ми остану на врату.

Ја се тргнем на ово, но било је већ изушћено, те бадава сад шеврдати.

Дођем у једну отмену породицу. Синчић ми покаже нову вијолину, што му је мати купила за божић.

— Гле, гле (рећи ћу ја) поновио си се! Колико жица, толико годинница!

— Шта? упашће на то мати детиња; дакле ви моме детету желите да живи само још четири године, јер четири жице има на вијолини. Ја се угризем за језик и сетим се, да се она пословица каже ономе, ко је први пут обукао нове хаљине, јер у хаљинама има хиљадама жица.

Један велики господин тужио ми се, како се два политична листа свађају, а све у свађи тој својој употребљују сваки час име тога великог господина. Ја ћу на то:

— Та да, тешко магарцу, кад се преко њега чобани туку.

Господин се тај намргоди, благослови ме левом шапом и оде из собе као опарен.

Опет малер!

Једна ми се госпа потужи једном, како је била у неком друштву, које јој се јако допало, те, вели, чисто није умела да се нађе.

Мени истрчи пословица:

— Нашла се свиња где није била!

Вечита мржња од стране те госпе била ми је награда за моје тако тачно познавање народних пословица.

Један од оних попова, што су писали недавно оне неке посланице, изјаве, шта ли су, приповедаше ми, да је заишао да купи потписе у обрану неког великог, великачког господина с брадом.

— Беспослен поп и јариће крсти! приметим му ја.

Ономад се састадох с Емилијаном Радићем на пароброду. Он ми међу осталим рече, да му није ни мало жао, што није изабран за владу.

— Кисело гро жђе! рекох и не утекох.

Неки ћелави бирач гласао је по неком избору за владиног кандидата.

— Куд сви Турци, тамо и ћелави Муја! рекох му ја, кад сам се с њим састао.

Неки богаташ ми ономад примети, да он неће ништа да приложи на народно позориште, ако се буде зидало.

— Без једног Циганина може да буде вашар! Конфуцијус.

Ода гуску.

Та ко теби неби попевао песме
За Србина тај се више држат' несме
Јер батаци твоји у „перкелту“ красном
У добро скуваном' у фином, у масном
Били су ванредни, да се лечиш болан
С тога сам ја данас теби певат' вољан,
Јер сам сад доколан.

Ко калуђер смеран — смирен као ђаво
Који даје сваком — и Туркосу — право
Па нећу ни теби да учиним криво
— А знам да о „оди није никад сниво“ —
Те и теби певам громовито гласно
Док м је још грло од масноће јасно
После биће касно.

Карабатак беше немож' друкчи бити
Та за њим се вино добро дало пити
Бело вино, црно каква није било
За „папреним“ увек, увек с' добро пило
Не тражисмо никад да пијемо воде
За то ево гуску ја сам спевом оде
Ко мастан нам оде.

Ћил-баба.

Казбулбуцаде.

Моје доброћудности ваљда нигде нема. Најгорем мом душманину одобрио би, да ми — завиди, што сам тако срећан.

Кад-кад сам *такве* ћуди, да би сав свет притискао снажно на груди; особито моје непријатеље, *све би им пуцале кости!*) —

Док сам био млађи, могао ми је стомак *сварити* и *кам ње*, а данас ми је тако ослабио, да свари само оно, што *поједем* и *попијем*.

Никад ништа неби било од мене, да ме мој покојни учитељ није толико батињао. Бог му зато на оном свету *устостручио* то, што сам му ја остао дужан.

Шта имам од тога, што имам *онолико*, колико ми *треба*, кад ми *више треба*, него што *имам*?!
Још од детињства опајало се, да у мени има *прав-*

дољубља! Нека ми ко докаже, да сам кадгод учинио — себи неправу или криво.

Несретна љубав (по моме схваћању) није ништа друго, до, кад се човек смртно заљуби у неку женску, која му је до зла Бога мрска.

По некад ме спонадну тужне мисли, па са погледом на овај хрђави свет рекнем сам себи: каква су времена, — боље је и живити, него умрети!

Кад ми когод стане на жуљ, па брже боље моли за опроштење, то ме јако наљути, јер онда му немогу казати, што ми је већ на језику стајало. —

Док си ожењен, можеш са 600 фор. лепо живити, али чим ступиш у коло не ожењених, одма ти треба два пута толико.

Мислим да је то лепо од мене, кад ја пријатељу моме отворим своје срце, али ако он тражи, да му отворим и — буђелар, онда ме може створити за час крвним својим непријатељем. —

Ваш је човек загонетна ствар; за тили час може сам себи одузети част, па и живот, — али нос сам себи одгристи, не може никад.

Ја не завидим Ротшилду ви мало на његовом богатству, — само да су ми његови новци!

Што је мене лако задовољити, то више не роди! — Ономад ми стаде један дебели касапин баш на жуљ, — одма ми је било доста!

Не знам, који ми се враг на мени тако допада, да сам себе тако волим, мислим, да неби без мене могао никако ни живити!

Ала је надуван тај наш кућни газда; кад га човек на путу не поздраве, држи испод свога достојанства да се захвали.

Да је која женска имала ту срећу, за мене поћи, ја би је први дан посаветовао, да не буде љубоморна, јер таку претегању љубав не трпим; али она да се не шали па да не буде љубоморна, јер таку равнодушност не би могао ни пошто сносити!

Жалосно је то, што имам од чега прилично да живим, да сам којом срећом сиромаша, ја би се огимао, да будем богат, па би сад имао грлар капитал. —

Ја зацело немам то срце, да моме пријатељу не би у нужди са новцем у помоћи притекао, само не треба да ми дође кад сам добре воље, јер то би ме могло тако разљутити, да му не би ништа дао; — а кад би случајно дошао, кад сам зрљаво расположен, онда би га могао још и горосадно избрјусити.

Скупио Др. Казбулбуц.

Савети

— по „В. Is.“ —

Аво оћеш мирно и слатко да спаваш иди у Пешту на сабор, кад Тиса говори о народном благостању.

*

Боље бити српски новинар, но власник куће у — Сегедину.

*

Аво оћеш истину да чујеш, иди тамо где вла-

дин посланик даје рачун бирачима о раду, и иди у позориште где глумице говоре о верности и — моралу.

Аво оћеш да гл а д у ј е ш, буди народни учитељ.

Аво оћеш да читаш „поуздане“ и „истините“ вести, читај какве пештанске и бечке (чивутске) новине. Из њи можеш шта више дознати; шта ће бити у годину дана у напред.

Мрђен С.

Чекање.

„Време никад не стоји,
нит' на тебе чека,
рекла сека нека; —
„а ја јадна чека
ето пола века
на каквог човека!“

Др. Казбулбуц.

Ст. Бановачка скромност.

Одбор Ст. бановачки, који је 1884 г. приредио беседу у корист подизања Бранкова споменика, закључио је: рачуне после тридесет година јавно положити и издати, пошто су и кости неумрлог бранка на пренос толико чекале.

Н. Н.

Усамљен.

Без љубави који живи,
који не зна шта је брак,
никад неће срећан бити,
туге ће га гонит' мрак. . .
као мене!

Неће знати за весеље.
не, шта вреди веран друг,
неће знати радост шта је,
не, шта породичан круг, . . .
као ја!

С тога жури брата мили,
ускори још док си млад,
док ти крвца бујно тече,
док те није стего јад. . .
као мене!

Др. Казбулбуц.

Досетке и наивности из дечијег света.

Моја мала Драгиња, која имађаше конштак на леђма, беше — чедо моје — веома разборито девојче, само се врло бојала смрти; и кад је прошао спровод нашим сокаком, увек је побегла с прозора.

Једном ће мајци рећи:

— Видиш мајко, како сам ја слаба, па нећеш нигда да ми „куваш“ печења да се мало угојим (ма да је често добијала печења) а ево каже Стана (ћерка комшијина) да ћу умрети!

— Нећеш голубице моја, теби ће Бога помоћи, па ћеш оздравити; охрабри ју мајка.

— Јели мајко, ја не могу умрети? јер ја имам „гуру“ на леђма, па не би могла лежати као што мора мртава! . . .

— Тако је чедо моје, доврши мајка сузним очима. Но није се сиротица убојала, после неколико месеци изданула је мала наша Драгиња! П. Д.

Узајамно поверење.

Судац. Признајете, да сте вашем пријатељу дужни 20 ф. и уједно велите, да и новаца имате, па што не платите?

Оптужени: Знате, господине, то вам је велики хуљов, па неће признаницу да ми да а да му дам без признанице, могао би ме на ново тужити.

С. Па што не дате човеку признаницу?

Тужилац. Знате, то вам је такав уљов — кад би му признаницу дао не би ми хтео платити, кад би га тужио, он би показао признаницу.

послао Ђил баба.

За сваку вест, добићете 1 ф. ако је истинита а две ф. ако је лажна, јер лажну могу двапут употребити, могу је демандирати — рече неки чивуцки новинар.

послао Ђил-баба.

Нужда закон мења.

Сиромашак. Молим вас, дајте ми један пар старих ципела.

Богаташ. Опростите немам старе, имам само нове.

С. Дајте их само овамо! Поклону се зуби не гледају.

послао Ђил-баба.

Мудра деца.

А. У год. 1885. првој половини рођено је у Аустрији за 10. 883. деце мање, него за то исто доба 1884. год. То је жалосно.

Б. Шта је жалосно! Данашња деца прво се промисле хоће л' се родити.

послао Ђил-баба.

Доктор и пацијенат.

Др. Јесте ли прогутали ону кутијуду пилула?

П. Јесам г. докторе, ал још не осећам никаква дејства, по свој прилици, да се још није заклопац са кутије отворио.

послао Ђил-баба.

Ђак. Молим Вас, где седи кројач Н. Н.?

Послужитељ. Кад завијете за овај ћошак па друга кућа.

Ђак. Хвала.

Међу тим пође противним путем.

Посл. Господине, тамо га не ћете наћи!

Ђак. Па ја баш и не желим, да га нађем.

послао Ђил-баба.

Војничка љубав.

1. Рекрут. Ко ме пишеш?

2. Рекрут. Својој љубазници.

1. Рекрут. Молим те, кад си се већ заукао пиши и мојој.

2. Рекрут. Шта да јој пишеш.

1. Рекрут. То што и твојој.

послао Ђил-баба.

Новије књиге

припослане уредништву на приказ.

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хаџић, књига 147. (1886. свеска III.) — у Н. Саду, српска игтамарија дра Свет. Милетића, 1886. — Цена 70 новч.

Илустрована мала свештена историја са 20 слика за српско-народне школе издавање српске књижаре Браће М. Поповића у Новоме Саду 1887. Цена је 8 новчића.

Радо иде Србин у војнике. По познатој мелодији саставио др. Јован Пачу. Издање српске књижаре. Браће М. Поповића у Новоме Саду. 1887. Цена 70 новчића.

Књижевне вести.

Још се може добити књижица:

ПАРНИЦА ЈАНЕ ТОМИЋА,

уредника „Заставе.“

У 2 табака те књижице, описује се Томићева парница пред пештанском поретом, много опширније, но што је она у „Застави“ описана била. Цена је књижици само 6 новч.

Уједно се може добити и књижица ПАРНИЦА ЛАЗЕ НАНЧИЋА за чланак „омладини.“ Цена 15 новч. Наручбине се шаљу искључиво Ивану Иванићу сараднику „Заставе“ у Н. Саду.

ЗА КРАТКО ВРЕМЕ ИЗИЋИ ЋЕ:

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1887. ГОДИНУ,

који је богато уређен најновијим и најлепшим сликама уз најодабранији и разноврстан садржај, као и досад што је доносио.

Ми смо се потрудили да овај највећи буде и за 1887. год најбољи, најлепши и по томе најјефтинији српски календар, као што је то и до сада вазда бивао, што ће у осталом за кратко време сам „ОРАО“ најбоље потврдити, а ми ово само међутим укратко јављамо поштованој публици и нашим дојакосњим комисионарима, молећи их нека се изводе унапред пријавити колико којег календара да им пошљемо.

„Царић“ мали календар са сликама за 1887. изашао је из штампе и може се добити по 20 новч. На више дајемо га за 12 новч. комад.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА у Н. САДУ

издавала ц „Орла“ и „Царића.“

О Г Л А С И.

РЕД ПЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа
од 28. септембра

1886. до
до 18. октобра.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој:
уторником и петком не пре 7 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на по-
тиске станице средом и недељом у 5 и по сахата
по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД сваки дан
у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ средом, петком и
недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у
10³/₄ сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 27. септембра 1886

ОДПРАВНИШТВО.

У савршених ШИВАЋИХ МАШИНА

најновијег Сингер-система са двостру-
ким швом, са најновијим моталом за конач,
машинским укупним прибором, елегантним по-
клопцем из ораховине, мозаиком урешеним
столом и са гаранциом од 6 год. шаљем са
бесплатним паковањем са подужењем (per Nach-
nahme) за 35 фор. ил 78 дин.

Машине су са свог најновијег механизма
и са своје строге солидне и истрајне кон-
струкције до сад ненадмашене, и могу се
сваком пошт. потребачу савесно и најтоплије
препоручити.

Налози се обављају за готов новац ил
пошто се капара од 10 фор. ил 2 дук. пош-
том уручи, које ваља слати са читком адре-
сом на фабричара:
5-10

J. KARNER, representant: A. Radulowits
Wien, VII., Zieglergasse Nr. 41.

Трговачка кућа **Бернхарда Тихо у Брину**, Krautmarkt
за извоз, **18. бр.**
шиље са платом у натов:

ЧОХЕ ЗА ГОСПОЂЕ

чиста вуна, свакојаке
боје по моди, 10 метера
за читаву хаљину, 100
цм. ширине.

== 8 фор. ==

НИГЕР-ЛОДЕН

ЗА ЗИМУ,

најновије и најтрајније
за женске хаљине, 100
цм. широко.

10 метера 5 ф. 50 н.

ИНДИЈСКИ ФУЛ

полак вуна,

у свима могућим бојама,
за потпуну хаљину, 100
цм. ширине.

10 метера 4 ф. 50 н.

ВУНЕНИ РИПС

60 цм. широк.

10 метера 3 ф. 40 н.

КАШМИР полак вуна

100 цм. широк.

10 метера 4 фор.

ЦРНИ

ТЕРНО

100 цм. широк, који је
пре коштао 60 новч. да-
јем док га траје

10 метера 4 ф. 50 н.

Поркет за хаљине

красни десени
за прање, у комадима од
10-11 метера, 60 цм.
широки, за целу хаљину

== 3 ф. 50 н. ==

Валерија-фланел

полак вуна,
најновији десени по мо-
ди, најбоље за зимске
хаљине, 60 цм. широко.

10 метера 4 фор.

ПЛАТНО КУЋЕВНО

1 кмд 4/4 широко 4 фор.

1 кмд 5/4 широко 5 фор.

КИНГ-ТКАНИНА

боља него платно од пре-
ђе, 1 к. 30 рифи потпун

== 5 фор. 80 новч. ==

ОКСФОРД

за прање, најбоље ка-
квоће, 1 к. 29 р. потпун

== 4 фор. 50 новч. ==

КОНОФАС

1 к. љубичасти 4 ф. 80 н.

1 к. црвен . . . 5 ф. 20 н.

Гарнитура од рипса
састојећа се из 2 крв.
и 1 асталског застирача

== 4 фор. 50 новч. ==

1 гарнитура од јуте

2 крв. и 1 аст. застирач

== 3 фор. 50 новч. ==

ВУНЕНЕ МАТЕРИЈЕ ИЗ БРИНА ЗА ОДЕЛО.

Палмерстон, харлаји, манџарин, за зимске капуте
и огртаче, као и тифл, лоден, перувијан, доскин,
у комадима за цело одело и капуте у половину
цене.

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ

плетених марама за главу
у свима бојама, 1 комад
величине 6/4 1 ф. 70 н.

Телови за госпе и јавне за женске

1 к. вел. сорте 2 ф. 30 н.

Извесна количина вунених марама за огртаче
за госпође, 9/4 дугачке, у свима простим бојама,
као и десинираних, пре беше цена 4 фор. 50 новч.,
а сад је будзашто т. ј.

== 2 форинта. == (6-20)

== Препродавци добивају 5% рабата. ==

Мустре и ценовници шиљу се бесплатно.